

Kom in verzet!

Mathijs Koenraadt

Kom in verzet!

Bundel tegen de politieke correctheid

Eerste druk 2018
Auteursrecht © 2018 Mathijs Koenraadt

Uitgegeven door Morningtime
www.koenraadt.info

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hardcover ISBN 978-9402178913
Paperback ISBN 978-1722807542
E-book ISBN 978-9402185584

NUR 740

Inhoud

<i>Voorwoord</i>	vii
Inleiding	1
1 Migratie en integratie	11
2 Volk in opstand	41
3 Vechten voor het Westen	71
4 Omvolkingsbeleid	113
5 Cultureel zelfbehoud	147
6 Reactionaire elites	173
7 Maatschappij in verval	209
8 Economie van de ondergang	237
9 Filosofische overpeinzingen	265
<i>Noten</i>	297

Voorwoord

Ik schreef de artikelen in deze bundel tussen 2014 en 2017 uit frustratie over diverse demografische ontwikkelingen in Nederland en in Europa. Tot mijn verbazing kreeg ik veel bijval. Op mijn toenmalige website werden sommige stukken door tienduizenden bezoekers gelezen en nog vaker verspreid via sociale media. Om de artikelen voor het nageslacht te bewaren heb ik besloten ze in boekvorm uit te geven. Ze zijn gegroepeerd in hoofdstukken op basis van thema's, niet op volgorde van tijd.

Verzet is van alle tijden, maar de vijand komt niet altijd van buitenaf. Ook de staat is een samenzwering tegen de bevolking. Dankzij het geweldsmonopolie kan de staat burgers dwingen belasting te betalen, kinderen verplicht op schoolreis naar de moskee sturen of gezinnen chanteren asielzoekerscentra in hun wijken te tolereren. Wie van de lijn afwijkt wordt aan de publieke schandpaal genageld in De Volkskrant of in programma's als Pauw of Jinek, tv-shows waar het publiek als stilzwijgend klapvee de kijker thuis voordoet hoe het de mond moet houden.

De afgelopen halve eeuw is de Nederlandse Staat het grootste blok aan het been van de burger geworden. Een kantelpunt komt in zicht, het punt waarop burgers zich van de staat zullen afkeren, omdat de lasten groter zijn geworden dan de baten.

Ongeacht het staatsmantra dat iedereen gelijk is, kan niet iedereen gelijk verdienen aan de globalisering. Een grote groep mensen, gebonden aan het land, kan amper van open grenzen

profiteren, terwijl een veel kleinere groep kosmopolieten via Kaaïman-constructies zich op kosten van het volk weet te verrijken. Nederlandse opiniemakers noemen Oekraïne en Hongarije wel eens oligarchieën. Ook het Koninkrijk der Nederlanden is zo'n oligarchie, een boevenbende geleid door oude adel, nieuwe corporate nobility en het "circuit" rondom Volkskrant-NPO-PvdA en andere nationale pestkoppen.

De 'elites' van Nederland hebben door globalisering hun loyaliteit aan het volk verruild voor kortetermijnwinsten. Maar de sterke autochtonen willen na eeuwen van slaafse horigheid hun autonomie en hun zelfbeschikkingsrecht opeisen. De boven ons geplaatsten willen dit eigenzinnige volk daarom liever vervangen met gehoorzamere—winstgevendere—exemplaren uit Noord-Afrika en de Arabische wereld.

Open grenzen zijn een doodsvonnis. Demografen voorspellen dat autochtone Noordwest-Europeanen voor het einde van deze eeuw minderheden in hun eigen landen zullen worden. Het volk is melkkoe én zondebok en staat alleen tegenover een parasitaire bovenklasse, medeplichtige politici en opportunistische media. Dat kan enkel tot burgeropstand leiden. Met deze bundel hoop ik het verzet een klein beetje te steunen.

—*Mathijs Koenraadt, Boedapest, 8 juli 2018*

Inleiding

Als tienerjongen wilde ik PvdA stemmen, maar ik werd een LP-F'er van het eerste uur. Sinds het onfortuinlijke einde van de LPF stem ik PVV. De grenzeloze migratiegolven die al meer dan een halve eeuw stukslaan op Europa, alsmede de ongevraagde veranderingen die ze teweegbrengen, stijgen echter boven alle partijen uit. Toch wil een bepaald kamp ons laten geloven dat we ondanks alle problemen ons geen zorgen hoeven maken over het behoud van onze vrede en onze vrijheid. We moeten vertrouwen hebben in de rechtstaat. Bovendien, zeggen ze, hebben we het nog nooit zo goed gehad.

Nou vertrouw ik wel op onze rechtsstaat, maar ik ben er niet van overtuigd dat dat vertrouwen een goede basis voor een zorgeloze toekomst is. In haar blinde expansiedrift laat de Europese Unie zich chanteren tot onderhandelingen over de toetreding van landen als Turkije en Oekraïne, landen die in staat van oorlog verkeren. In plaats van haar burgers te beschermen, brengt de EU onze vrede in gevaar. Diezelfde EU maakte met haar opendeurbeleid gatenkaas van onze normen en waarden. Nieuwkomers assimileren niet en drukken hun intolerante stempel op onze open samenleving. Alleen al in Nederland wonen sinds enkele jaren honderden volwassen mannen van boven de dertig met kinderbruiden van onder de dertien, omdat onze wet zegt dat we zulke in het buitenland gesloten kinderhuwelijken hier maar moeten tolereren.

Uit angst voor vervolging wegens groepsbelediging sluiten we in plaats van de grenzen onze ogen. Door een kwakkelende economie verdwijnt al jarenlang de ene na de andere winkelketen uit het vertrouwde straatbeeld. Nog even en straks verliezen dagelijks meer mensen hun baan dan dat er 'vluchtelingen' het land binnenkomen. Wat betreft die vluchtelingen vraag ik me af of zij die vandaag onze hulp opeisen morgen wél bereid zijn om voor onze vrijheid te vechten. Of laten ze bij rampspoed weer net zo makkelijk vrouwen en kinderen in de steek, op zoek naar de volgende veilige haven die hen gratis bed, bad en brood biedt?

Nederlanders vluchtten niet na de Watersnoodramp van 1953. Wij verhoogden de dijken en bouwden de Deltawerken. Vluchten is een luxe die wij ons niet kunnen veroorloven. En als we de vrede en de vrijheid die wij hier mochten ervaren aan volgende generaties willen doorgeven, dan zullen we de normen en waarden die aan onze rechtsstaat ten grondslag liggen met man en paard moeten verdedigen. Meer dan tolerantie hebben we een vooruitziende blik nodig. Meer dan open grenzen hebben we de moed nodig om moeilijke keuzes te maken.

Vandaag staan wij voor zo'n moeilijke keuze. Europa wordt overspoeld door een Arabische invasie van overwegend alleenstaande mannen die zich voordoen als vluchtelingen, maar het niet zijn. Ze zijn soldaten in burger die wachten op signaal van hogerhand. Onder hen bevinden zich veel stille terreurcellen, klaar om zichzelf en onschuldige anderen in duizend stukken op te blazen. We zijn in oorlog met de meest gevaarlijke vijand die de mensheid ooit heeft gekend sinds zijn lange klim vanuit het moeras tot de sterren, en als we die oorlog verliezen, en daarmee ook de vrijheid die we van onze voorouders hebben geërfd, dan zal de geschiedenis met grootste verbazing optekenen dat zij die meest te verliezen hadden het minst hebben gedaan om het tij te keren.

Een paar jaar voor het begin van de Arabische Lente sprak ik een man uit de Syrische hoofdstad Damascus, een moslimman die op zijn dertigste door zijn ouders was uitgehuwelijkt. Met zichtbare frustratie vertelde hij me dat zijn eerste huwelijksnacht hem was tegengevallen, want in die landen bepaalt de hoogte van de bruidsschat hoe knap je vrouw zal zijn, en zijn ouders waren straatarm. Hij vertelde me dat hij ervan droomde om genoeg geld te kunnen sparen om twee weken vakantie te komen vieren in het vrije Westen. Hij droomde nog van onze vrijheid, maar het is een vrijheid die zichzelf al veel te lang voor lief nemen.

Ik denk dat het tijd is om onszelf af te vragen of wij, wanneer het noodlot toeslaat, ook van plan zijn om te vluchten, of dat we ons bereid verklaren om alles wat onze voorouders met bloed, zweet en tranen hebben opgebouwd te verdedigen voor de toekomst. Het is op dat punt in geschiedenis waar wij, Europeanen, zijn aanbeland: of we nog weten waar we voor staan, of dat we onze rechtsstaat de rug toekeren en accepteren dat een ongekozen elite vanuit hun Brusselse torens voortaan bepaalt wat goed voor ons is.

Die bureaucraten maken u en mij wijs dat we moeten kiezen tussen links of rechts — linksom naar het eeuwige leven in een asielzoekerscentrum, of rechtsom terug naar de jaren dertig. Maar ze liegen. De keus die we moeten maken gaat helemaal niet over zoiets als links of rechts, maar over vooruit of achteruit, over vechten voor beschaving of vluchten voor barbarij. En wij kiezen voor beschaving, omdat we ons weigeren te onderwerpen aan een totalitaire ideologie die alles veracht waar onze voorouders sinds de stichting van de Griekse democratie hun levens voor gaven. Ongeacht hun goede bedoelingen, ondanks hun menslievende motieven, zijn het juist de progressieven die uit angst voor eigen verantwoordelijkheid het hardst achteruit rennen.

Iedere verkiezingstijd horen we weer dezelfde progressieve retoriek van de “tolerante samenleving”. Wij zouden niet tolerant genoeg zijn. We zouden de nieuwkomers discrimineren. De problemen in de samenleving zouden niet aan de gebrekkige sociale vermogens van miljoenen nieuwkomers liggen, maar aan de onwil van de oudgedienden om zich aan de nieuwkomers aan te passen. Uit angst om de ander te kwetsen, verraden we onze principes. Bovendien, vindt ook onze minister-president, zullen we moeten accepteren dat we in naam van ‘voortuitgang’ ons nationale zelfbeschikkingsrecht aan Brussel afstaan.

“Meer EU”, dat klinkt heel onschuldig, maar wie dieper graaft naar wat de voorstanders daar echt mee bedoelen, waant zich inderdaad terug in de jaren dertig. Bondskanselier Angela Merkel van Duitsland nodigt de komende jaren 3,6 miljoen migranten uit de hele wereld uit, maar voegt eraan toe dat we “moeten accepteren dat migranten meer crimineel zijn.” De massa-aanrandingen in Keulen waren dus geen ongeluk, maar beleid. Frans Timmermans, vicepresident van de Europese Commissie, wil de vrije nieuwsgaring op internet censureren en geeft toe dat de EU al in gesprek is met “Google, Facebook, Twitter en Microsoft.” Niet toevallig zijn dat allemaal Amerikaanse bedrijven, want Europeanen hebben al lang geen eigen stem meer. Tot slot EU-president Jean-Claude Juncker, die over zijn strategie zei:

“We besluiten iets, laten het dan even rusten en kijken wat er gebeurt. Als niemand dan herrie maakt en er geen opstand uitbreekt, omdat de meeste mensen sowieso niet begrijpen wat er [is] besloten, dan gaan we weer verder. Stap voor stap, tot er geen weg meer terug is.”

Geen weg terug. Wie twijfelt of hij meende wat hij zei, moet de omwonenden van de vele asielzoekerscentra in de provincies maar eens spreken.

Nou, daar schrik ik wel van, van hoe die zogenaamde volksvertegenwoordigers met het volk omgaan. De meesten van ons zien heus wel iets in een club die onze belangen dient, maar dat is niet de Europese Unie. Vrije mannen en vrouwen onderwerpen hun normen en waarden niet aan bureaucraten die vanuit hun ivoren torens hebben besloten om de autochtone Europeaan tot slaaf te maken van het morele bankroet van de immigratiesamenleving. Geven we ons over, of komen we, zoals Juncker vreesde, eindelijk in verzet?

Wie zijn wij eigenlijk om de lange strijd van onze voorouders nu op te geven en een duurbetaalde erfenis van individuele vrijheid en gelijke rechten om te ruilen voor de ketenen van collectieve slavernij? Onze voorouders hebben ons een lening gegeven, zodat wij in vrede konden leven, maar het failliet van de EU signaleert dat de dag is gekomen dat we die lening moeten aflossen. We zullen de vrijheid die wij voor lief nemen opnieuw moeten verdedigen voor ons nageslacht.

Europeanen kunnen inspiratie putten uit een rijke geschiedenis aan heldhaftige voorbeelden. In het jaar 480 voor Christus hielden Koning Leonidas en zijn Spartanen de Perzische horden tegen bij de Slag om Thermopylae. Dat was geen bioscoopfilm. De navolgende gebeurtenissen gaven geboorte aan de Griekse democratie, die voor het eerst de mens als individu erkende. Als individuen verlost van het juk van de massa begonnen Europeanen aan een lange reis door de geschiedenis om de rijkste en machtigste beschaving op Aarde stichten, het moderne Westen.

In het jaar 732 na Christus versloeg keizer van het Avondland, Karel de Grote, de islamitische invasie van Europa bij de Slag om Poitiers, midden in het hart van Frankrijk. Het werd de eerste van vele Europese overwinningen op de Arabische rovers-

bende. Om de bedevaartstocht naar de heilige stad Jeruzalem weer veilig te maken, zouden Europese ridders vanaf eind elfde eeuw kruistochten voeren tegen moslims die christelijke pelgrims aanvielen. De gedeelde ervaring van de negen kruistochten bracht West-Europeanen voor het eerst als één volk bijeen. Enkele eeuwen later zou een christelijke coalitie zich opnieuw verdedigen tegen een islamitische invasie, dit keer van het Turks-Ottomaanse Rijk. Ze deden dat eerst bij het Beleg van Wenen in 1529, en vervolgens in 1683 bij de Slag bij Wenen. Dat Europeanen zich vandaag überhaupt christenen noemen, hebben we aan deze soldaten te danken.

Ondanks het vele bloedvergieten verschenen Europeanen als overwinnaars op het wereldtoneel. Europese technologie bleek na vele broederoorlogen de meest geavanceerde ter wereld. Het koloniale tijdperk lonkte en we veroverden grote delen van de wereld. We nemen terecht afstand van de uitvinding van de slavenhandel en misdrijven die jegens andere volkeren werden gepleegd, maar laten we dan ook het goede niet vergeten. Overal waar de Europeaan beschaving zou stichten, verspreidde hij de moderne geneeskunst, introduceerde hij een rechtsorde tegen corruptie en bevorderde hij het algemeen onderwijs van de plaatselijke bevolking.

In de vorige eeuw stonden we oog in oog met het slechtste in onszelf. We overwonnen onze zwakte en versloegen met succes beide totalitaire ideologieën, het communisme en het fascisme. Over fascisme gesproken, wat is eigenlijk een fascist? Opiniemakers reduceerden het begrip tot een verzamelbak voor iedereen met een andere mening, maar de oprichter van het Italiaanse Fascisme, Benito Mussolini, zei er het volgende over: "De burger in de fascistische staat is niet langer een individu met het recht om in verzet te komen tegen het collectief." Een fascist is dus iemand die zijn persoonlijke vrijheden opgeeft

om zich te onderwerpen aan een totalitaire ideologie! Wij zijn dus géén fascistten, want wij komen wél in verzet.

In 2008 bracht ik met een toerbus vanuit Peking een bezoek aan de Chinese Muur. Als enige westerling tussen de Chinezen raakte ik bij de muur in gesprek met een vrouw uit Hong Kong. Ze sprak een beetje Engels en vertelde me hoe traag Chinese tradities veranderen. Ze glimlachte toen ik vroeg of zij misschien zelf President van China wilde worden. Ze zei: “Er is geen keizer meer. Wij zijn nu allemaal gelijk.” Ze sprak deze woorden uit alsof ze heilig waren. Wellicht voelde die gelijkheid nog onwennig, maar ze bedoelde niet de gelijkheid tussen man en vrouw, niet die tussen blank en zwart, of tussen gelovig en ongelovig. Ze bedoelde de fundamentele gelijkheid tussen iedere twee mensen, tussen boer en keizer, tussen het volk en de elite. Ze bedoelde de gelijkheid waar onze Europese voorouders voor vochten, die kwaadwillende EU-bureaucraten nu dreigen terug te draaien. Dan zijn we weer horigen en lijfeigenen.

Als wij er nog aan twijfelen óf we westerse waarden wel of niet moeten verdedigen, bedenk dan dat er miljarden mensen op Aarde leven die er alleen maar van kunnen dromen dat we dat wél doen. In plaats van onszelf te verliezen in misplaatste schaamte om een verondersteld fout verleden zijn Europeanen het de mensheid verschuldigd om hun waarden van democratie, gelijke rechten en individuele vrijheid tegen iedere mogelijke dreiging te verdedigen.

Maar wat doen we verkeerd, wanneer een meerderheid van de mensen die de afgelopen halve eeuw als gastarbeiders, asielzoekers of vluchtelingen bij ons zijn komen wonen deze duurbetaalde gelijkheid afwijst en onze beschaving wil terugwerpen naar de prehistorie? Wat doen we fout wanneer asielzoekers hun democratische rechten misbruiken om onze democratie te saboteren? Hoe moeten we reageren wanneer migranten, onder het mom van gelijke rechten, het recht opeisen anderen ongelijk

te behandelen? We weten allemaal heus het antwoord op deze vragen, maar onze stem valt stil achter de dikke muren van de politieke correctheid die ons in bedwang houden.

Natuurlijk moeten we mensen blijven helpen die onze hulp nodig hebben, maar als de grenzeloze hulpindustrie die onze ambtenaren hebben bedacht werkelijk zo'n goed idee zou zijn, dan zou het aantal asielzoekers dat onze hulp nodig heeft toch ieder jaar moeten afnemen? Het omgekeerde gebeurt. De stroom vluchtelingen raakt niet op, maar blijft explosief groeien. In 2015 zouden we enkele duizenden vluchtelingen opvangen, het werden er tienduizenden. Voor 2016 projecteerden we er minder dan honderdduizend, maar het zullen er meer dan tweehonderdduizend worden — een stad zo groot als Eindhoven — en dat is zonder de normale migranten die we sowieso opnemen, laat staan de gezinshereniging die we vanaf volgend jaar mogen ontvangen.

We stammen allemaal af van migranten, zeggen ze, maar de meesten van ons stammen niet af van vluchtelingen. Iedere vluchteling is er één te veel. Met de Verenigde Naties voorop heeft de internationale gemeenschap de plicht om daar waar nodig hulp te bieden. Opvang in de regio is bovendien goedkoper en veiliger dan mensen duizenden kilometers over land en water naar verre oorden te jagen. Maar toch gebeurt dat niet. De eensluidende 'oplossing' klinkt telkens weer: stuur iedereen maar naar Europa. Is Europa dan soms het asielzoekerscentrum van de wereld?

Objectief beschouwd verdronken er van de Syrische vluchtelingen meer in de Middellandse Zee dan dat er zouden zijn omgekomen als ze in de regio waren opgevangen. Waarom dan worden zogeheten critici van deze gevaarlijke volksverhuizing systematisch weggezet als xenofoben, alsof hun weerstand tegen menselijk leed zou zijn ingegeven door haat? Het lijkt er sterk op dat een hele klasse asieladvocaten, migratie-adviseurs

en andere betaalde hulpdeskundigen zich voor hun carrières zodanig van menselijk leed afhankelijk hebben gemaakt dat ze van paniek niet weten hoe snel ze mensen die het probleem wél willen oplossen de mond moeten snoeren.

Zij die onze vrijheid omruilen voor de vluchtelingenkampen van de verzorgingsstaat willen ons laten geloven in de Zweedse oplossing genaamd vrede zonder strijd. Ze noemen hun politiek “inclusie”. Geef een terrorist een knuffel en misschien doodt hij jou als laatst. Zolang de nieuwkomers maar hun zin krijgen, en we accepteren dat ze onze waarden nooit aan hun eigen kinderen zullen doorgeven, provoceren we ze hopelijk niet en laten ze ons misschien met rust. Zolang we ieder waardenconflict maar uit de weg gaan, zal de asielzoeker op een dag van zijn achterlijke cultuur genezen en van ons leren houden. Iedereen die protesteert is een fascist.

Maar we kunnen onze vrede niet afkopen door tegen meer dan anderhalf miljard mensen gevangen achter de Arabische Sluier te zeggen: “Droom niet van onze vrijheid, want we zijn bereid die in ruil voor olie te verkopen aan jullie slavenmeesters.” Verzetman Hendrik Mattheus van Randwijk zei: “Een volk dat voor tirannen zwicht, zal meer dan lijf en goed verliezen, dan dooft het licht.” En daarmee roept hij ons op tot verzet. Begrijp mij niet verkeerd — niemand wil oorlog meer dan vrede, maar er is maar één manier om oorlog gegarandeerd uit de weg te gaan, en dat kan nu meteen: vlucht.

Toegegeven, de verdediging van onze waarden kent veel risico's, maar de geschiedenis leert ons dat het grootste risico in het gevaar van Trojaanse inclusiepolitiek ligt. Onze progressieve vrienden weigeren dat te erkennen en dus geven ze ons geen andere keus dan de vlucht naar voren, want als we zo doorgaan met het pamperen van asielzoekers, dan zullen we binnenkort inderdaad moeten vluchten. En wat dan? Wat doen we wanneer de nazaten van een 7de-eeuwse roversbende horen dat we te laf

zijn om onszelf te verdedigen? Onze leiders verraden met hun gedrag dat ze het behoud van onze beschaving niet de moeite waard vinden, dat we onze identiteit, onze cultuur en onze geschiedenis maar moeten opgeven in ruil voor tijdelijke vrede. Als we dit duivelspact van zelfhaat en zelfverloochening blijven handhaven, dan zullen we spiritueel, moreel en economisch zodanig zijn verzwakt dat we ons straks niet eens meer kunnen verdedigen. En daarin ligt de keuze die we moeten maken, omdat deze beroepshaters niet namens het volk spreken.

Als niets in het Westen meer de moeite van het verdedigen waard zou zijn, wanneer begon dit dan — nu pas, in het licht van *déze* vijand? Of hadden de geuzen aan het begin van de Tachtigjarige Oorlog hun wapens maar moeten neergooien, zich vrijwillig moeten onderwerpen aan de Spanjaarden? Had het verzet maar moeten vluchten voor de nazi's? Had Pim Fortuyn zichzelf het zwijgen moeten opleggen?

Onze voorouders waren géén vluchtelingen, zij vochten terug. Zij begrepen dat het beter is om duizend keer te sterven dan de vijand uit te nodigen om bij ons te komen wonen. Het is dwaas en laf om de hoop te koesteren dat als we ons maar vriendelijk genoeg blijven gedragen de vijand wel van ons zal leren houden. U en ik zijn niet dwaas en laf. U en ik durven tegen zij die ons haten te zeggen: “Wij passen onze waarden niet aan, er is een grens, die gaat tot hier en niet verder!”

Overal ter wereld dromen mensen van de waarden waar Europeanen zo lang voor hebben gevochten. Wij zijn het zowel die mensen, onze voorouders én onszelf verschuldigd om de moed, de kracht en de wil te tonen onze beschaving te verdedigen, want als we dat niet doen, dan storten we de dromen van de mensheid in een duizendjarige nachtmerrie.

Migratie en integratie

*Het ware motief achter de massamigratie:
De lagelonenindustrie bepaalt de grenzen van het Westen*

3 maart 2016

Migratie is van alle tijden, maar de afgelopen halve eeuw aan massamigratie naar Europa is historisch gezien de uitzondering op de regel.

We zijn allemaal afstammelingen van migranten, maar de meesten van ons stammen niet af van illegale migranten. De miljoenen Europeanen die met de Holland-Amerika Lijn van Amsterdam naar New York trokken, vulden een economische vraag in. Ze werden bij aankomst verwerkt op Ellis Island, waar ze moesten slagen voor een medische keuring en een intelligentietest. Vielen de gelukszoekers af, dan werden ze zonder pardon per eerstvolgende boot weggestuurd.

Het deed er geenszins toe of de uitgeprocedeerden zichzelf zielig, beledigd of gediscrimineerd voelden. Hoe anders legt het Europese grensbeleid nu miljoenen, volstrekt onintegreerbare armen zonder tegenprestatie aan het welvaartsinfuus. De Amerikaanse kolonisten van weleer maakten het land economisch sterk, maar de meerderheid van de huidige vluchtelingen

belandt wegens gebrek aan opleiding in uitkeringen. Zij verzakken Europa.

Massamigratie komt enkel op gang wanneer een grootschalige regio bijvoorbeeld in staat van oorlog verkeert, of de bevolking op het punt staat te verhongeren. Denk aan de Ierse hongersnood van 1845-1850, die vele Ieren naar het beloofde land Amerika dreef. Massamigratie gebeurt echter nooit spontaan. Ze is altijd het gevolg van ellende; iedere vluchteling is er één te veel.

De oorlog en honger die mensen tot vluchten dwingt, ontstaat als gevolg van langdurige sociale aftakelprocessen. Met de Verenigde Naties voorop heeft de internationale gemeenschap de plicht om benodigde hulp ruimschoots van tevoren op orde te brengen. Opvang in de regio is bovendien goedkoper en veiliger dan mensen duizenden kilometers over land en water naar andere oorden te sturen.

Maar toch gebeurt dit niet. De eensluidende 'oplossing' klinkt telkens weer: stuur iedereen maar naar Europa. Is Europa dan soms de hemel op aarde? Zijn Europeanen halfgoden die niet alleen hun eigen, maar ook de problemen van de hele wereld in een handomdraai kunnen oplossen? Wat voor zieke geesten hebben belang bij de dood van het verdronken jongetje Aylan?

Objectief beschouwd verdronken er van de Syrische vluchtelingen meer in de Middellandse Zee dan er zouden zijn verhongerd of omgekomen als ze thuis waren gebleven. Waarom dan worden zogeheten critici, namelijk de mensen die oorlog en honger in de wereld juist willen voorkomen, systematisch weggezet als vreemdelingenhaters, alsof hun weerstand tegen menselijk leed zou zijn ingegeven door haat?

De massamigratie van gastarbeiders naar West-Europa uit niet-westerse landen als Turkije en Marokko kwam sinds de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw op gang, omdat Europa

helpende handen nodig had om haar economieën weer op te bouwen. De gastarbeiderstromen eindigden officieel in 1973, toen zowel Duitsland als Nederland het wervings- en selectieprogramma beëindigden.

De gastarbeiders kwamen immers niet uit zichzelf, maar werden, zegt ook PvdA-intellectueel Paul Scheffer,¹ door bedrijven zoals het Nederlandse DAF actief geronseld. Maar ondanks dat de gastarbeidermigratie officieel stop werd gezet, zorgden gezinsherenging, een hogere voortplantingssnelheid van de nieuwkomers alsmede een kortere generatiecyclus² voor een sterk groeiende allochtone bevolking.

Inmiddels telt Nederland meer dan 2 miljoen niet-westerse allochtonen en bijna 4 miljoen allochtonen totaal, op een bevolking van 17 miljoen (meer dan 20%). Autochtonen zullen bij huidige groeisnelheden nog deze eeuw een minderheid in eigen land worden.³

Wat christelijke, westerse, relatief hoogopgeleide Oost-Europeanen niet mochten—een baan zoeken in West-Europa—mogen de nog veel armere, grotendeels analfabete werkpaarden uit de Arabische wereld wel. De veelal islamitische bevolkingsgroepen die naar Nederland kwamen, bevolken inmiddels al een halve eeuw lang een nieuw geschapen allochtone onderklasse, parallel aan de autochtone, die voor haar eigenbehoud niet ontevallig CDA, LPF en later PVV begon te stemmen.

De multiculturele samenleving leek heel even te stabiliseren. Maar die situatie veranderde onverwacht toen in 2015 de Syrische vluchtelingencrisis losbarstte, een godsgeschenk voor zowel roofookkapitalisten als roofooksocialisten, die de vluchtelingen als werk- en stemvee voor hun karretjes spanden. Er valt veel geld te verdienen in de asielindustrie, ook al worden de winsten betaald door de belastingbetaler.

Een recent nieuwsbericht verradt het ware motief achter deze moderne volksverhuizingen. Op 2 januari 2016 ontsloeg

het Amerikaanse bedrijf Cargill 190 medewerkers—Somalische vluchtelingen die hadden geëist dat ze vaker, langer en met meer man tegelijk naar Mekka mochten bidden. De gevraagde gebedsonderbrekingen zouden volgens het bedrijf de productie in gevaar brengen.

De vraag is: kwamen deze vluchtelingen, overwegend alleenstaande, volwassen moslimmannen, werkelijk naar Amerika voor een beter leven, of werden ze geronseld door grote multinationals, die uit kosten oogpunt de allergeodkoopste industriële arbeiders in huis willen halen? Globalisering betekent dus eigenlijk de wereldwijde race naar de bodem. Karl Marx keert zich om in zijn graf.

De arme migranten zijn bovendien een alternatief voor het mislukte offshoringbeleid. In plaats van fabrieken af te breken en ze elders opnieuw te bouwen, blijkt het efficiënter om hordes arme mensen naar de fabriek te brengen. Bij gebrek aan een teletijdmachine om arbeiders rechtstreeks uit het Industriële Tijdperk naar nu te brengen, kiezen lagelonenbedrijven voor omgekeerde offshoring. Ze verplaatsen de armoede naar het Westen in plaats van rijkdom naar de wereld.

De bedrijfspsychopaten die deze vluchtelinginstromen aansturen, interesseren zich noch voor de kwaliteit van de migrant, noch voor de verdronken aantallen. Vanuit financieel eigenbelang dicteren zij wat de politiek moet doen en wat het volk ervan moet vinden. En om hun doel te bereiken, kochten multinationals hun eigen politieke honden om.

In Nederland zijn Mark Rutte (VVD), Alexander Pechtold (D66) en Diederik Samsom (PvdA) helemaal geen gekozen politici van het volk, als ze dat al ooit waren, maar de marionetten van de lagelonensector. Van deze driekoppige, paarse wurgslang speelt Rutte de rol van CEO, Pechtold vertegenwoordigt de elitaire aandeelhouders en Samsom moet als marketingman “het verhaal” aan het onwillige volk verkopen.

Dit kabinet weet bijvoorbeeld nu al dat ‘we’ in 2016 een kwart miljoen vluchtelingen zullen verwelkomen. Als helderzienden weten de heren politici dus al precies hoeveel vluchtelingen we gaan krijgen. Deze trefzekerheid verraadt dat in werkelijkheid de Nederlandse lagelonenindustrie de arbeidersquotums influistert.

We hebben dus niet alleen een nepparlement, maar leven de facto in een rudimentaire nepdemocratie, gekaapt door zowel linkse als rechtse geldwolven.

Dit grootschalige misdrijf tegen de Europese menselijkheid is geen gewoon verraad, geen schending van landsgrenzen of belediging van nationale identiteiten. Het is het verraad aan de gehele westerse beschaving. Zelfs Stalin en Hitler stortten hun volkeren niet met deze doelgerichtheid in de afgrond. Het verzet, zodra het eenmaal op gang komt, zal daarom meedogenloos zijn.

Ik adviseer de heren Rutte, Pechtold en Samsom om alvast een bootje in Calais klaar te zetten voor hun vlucht naar Engeland, want de dag dat de berooide massa met hooivorken en brandende fakkels achter ze aan komt, nadert.

***Het probleem met diversiteit: Op de lange termijn
bieden diverse samenlevingen niet meer stabiliteit dan
monoculturele***

9 maart 2016

De historische gebeurtenissen die leidden tot de opkomst van multiculturele naties en kosmopolitische steden institutionaliseerden ook nieuwe en opkomende vormen van sociale onderdrukking, met name racisme. Omdat mensen hun ‘ras’ nooit kunnen veranderen—in tegenstelling tot hun religie of nationaliteit—raakt raciale discriminatie zowel haar slachtoffers als

hun nageslacht. Maar in het globaliserende westen bedekt de publieke aandacht voor rassenongelijkheid een onderstroom van falend multiculturalisme.

Het Westen bevindt zich in een betreurenswaardige staat. Voordat we aan politieke en sociale vooruitgang kunnen beginnen, moeten we eerst het concept van universele gelijkwaardigheid ontmaskeren als frauduleus.

Racisme is een van de vele vormen van sociale onderdrukking. Ondanks zogeheten Verlichting, sociale vooruitgang, en decennia van politieke correctheid (op zichzelf een vorm van onderdrukking) lijden mensen over de hele wereld nog steeds aan elitisme, kastisme, bureaucratie, intellectualisme, tribalisme, nepotisme, nationalisme, (kind)slavernij, religieus fundamentalisme, financiële ongelijkheid, feodalisme, bedrijfs- en militair hiërarchisme, honger, armoede, pesten, sociale uitsluiting, schoolpleinpikorde, jaloezie en verachting, schuld en schaamt en ordinair verbaal geweld. Niet alleen hebben we geen enkele van deze problemen ooit opgelost, veel van deze problemen nemen nog steeds in omvang toe.

Waarom is het de mensheid nooit gelukt om enige van deze vormen van sociale onderdrukking uit te roeien? Wat drijft onze politici en sociale leiders ertoe om te geloven dat we racisme kunnen oplossen? Het Westen heeft tot op zekere hoogte de eigen slavernij verplaatst naar de Derde Wereld, en deels door de heruitvinding van moderne slaven als laagbetaalde gastarbeiders. Dus ondanks dat rijkere samenlevingen het konden betalen om hun sociale ongelijkheid elders te dumpen, is er wereldwijd gezien nog niets verbeterd. Slavernij komt nog steeds op grote schaal voor in de Arabische wereld en elders.

Het lijkt erop dat we sociale onderdrukking dus niet kunnen genezen. Naarmate de menselijke bevolking op Aarde toeneemt, groeit sociale onderdrukking evenredig mee. Onderdrukking is inherent aan de mens. De reden is: onderdrukking dient een

doel. Als leidend beginsel in zowel de verdeling van welvaart en in de toewijzing van leefruimte voor mensen en hun nakomelingen zou de wereld zonder sociale onderdrukking simpelweg imploderen. Het leven is oneerlijk.

De wereld waarin we leven is één grote tragedie van de meent (een *tragedy of the commons*). Duizenden jaren lang heeft menselijke technologie de grenzen van de wereldbevolking opgerekt door noeste innovatie, kapitalistische handel en zelfs door wereldoorlog. Maar terwijl Indiërs hun Chinese banen al dubbel outsourcen aan nog armere Afrikanen hikt de wereldeconomie dicht tegen de grenzen van haar groei aan.¹ Daarom heeft de toekomst meer sociale onderdrukking in petto, niet minder. Individuen zullen de lasten van de economische stagnatie dragen, volgens het beginsel “geprivatiseerde winsten, gesocialiseerde kosten”. De rijke elite verdient aan wat de arme burger kan betalen.

De oneerlijkheid, die zo eigen is aan het leven, betekent dat de politiek van hele volkeren, in tegenstelling tot die van individuen, altijd ‘rechts’ en conservatief was. Progressief-linkse politiek kan nooit uitstijgen boven wijkactivisme, omdat vooruitgang het resultaat is van de economische voorspoed die ‘rechtse’ kapitalisten scheppen.² Om links te kunnen zijn, moet je rijk zijn. Sterker nog, ‘links zijn’ biedt zij die het kunnen veroorloven een hogere sociale status, zoals een kapitalist pronkt met het grootste huis. Linkse mensen willen met hun gespeelde vrijgevigheid bewijzen dat ze superieure mensen zijn die het aanzien van het volk zouden verdienen. Desalniettemin kunnen alleen rijke samenlevingen zich blijvend voordoen als ‘progressief’.

In tijden van grote geopolitieke verschuivingen is progressief-linkse politiek daarom niet gekwalificeerd om de agressieve verdediging en het zelfbehoud van een volk te steunen. Maar vandaag moeten we met schaamrood op de kaken toegeven dat precies die wijkactivisten nu aan de macht zijn

in het Westen.... En dat zij met hun naïviteit ons werelddeel in de afgrond storten.

Niet alle vormen van sociale onderdrukking krijgen gelijke aandacht in het publieke debat. Racisme springt eruit. Is de dwangneurotische focus op racisme soms de mode van de dag? Waarom vinden zo veel mensen dat het bestrijden van racisme veel belangrijker is dan bijvoorbeeld het bestrijden van meer wijdverspreide problemen van onderdrukte vrouwen, of het moreel verwerpelijker probleem van kinderslavernij en uithuwelijking?

De reden dat racisme in de spotlight staat is dat minderheden die lijden onder zulke onderdrukking hun eigen racisme kunnen vermommen als antiracisme. Antiracisme als politieke strategie biedt minderheden een kans om zich te wreken in het licht van een eeuwige tweede plek in de samenleving. Om deze reden lijden leden van de meerderheid omgekeerd aan sociale onderdrukking door minderheden, die de bewegingsvrijheid van de meerderheid met zo veel mogelijk valse aanklachten proberen in te perken, omdat dat hun eigen belang dient. Dit zou ons niet mogen verrassen: het moderne idee van gelijkwaardigheid houdt zorgvuldig verborgen dat we met gelijke behandeling eigenlijk gelijke onderdrukking bedoelen.

Het racismedebat kenmerkt zich door een overvloed aan logische drogredenen. Een zo'n drogreden klinkt: "Zwarten (X-en) zijn gelijk aan witten (Y-en), dus moeten witten zwarten gelijk behandelen." Op het eerste gezicht zijn we het daarmee eens, maar het is een drogreden, omdat de meeste witten andere witten ook niet gelijk behandelen (Y-en zijn niet gelijk aan alle Y-en).

Als witten elkaar niet eens gelijk behandelen, waarom zouden en witten dan alle niet-witten wél consequent gelijk moeten behandelen, op straffe van een veroordeling of een sociaal stigma? We doen namelijk alsof witten die elkaar discrimineren "ge-

zonde concurrentie” is, terwijl witten die zwarten op dezelfde manier behandelen, gelijkwaardige behandeling dus, voor racist worden uitgemaakt. De politieke correctheid heeft besloten dat minderheden kennelijk dezelfde rijke levens mogen leiden, maar zonder daarvoor dezelfde inzet te hoeven leveren.

Het debat over rassendiscriminatie heeft dus alle betekenis verloren, omdat niet-witten bij voorbaat als achtergesteld worden ingeklast en alle witten als bevoordeeld. De doctrines van de politieke correctheid brachten de samenleving in een surrealistische staat. Aan de ene kant moeten leden van de meerderheidsgroep minderheden publiekelijk als hun gelijken behandelen, wat betekent dat ze meer moeten geven dan ze ervoor terugkrijgen, of tenminste doen alsof ze dat doen. Aan de andere kant verwacht de maatschappij van minderheden dat ze ‘dankbaar zijn’ voor zulke ongevraagde hulp. Ondertussen aspireren minderheden in de privésfeer om de meerderheid te vervangen.

Martin Luther King droomde niet van gelijkheid, maar van de omkering van de ongelijkheid. We beoefenen gelijkheid om de schijn hoog te houden, maar het idee van gelijke behandeling weerlegt dat we een aangeboren gelijkheid bezitten. Hoeveel politieke correctheid moesten we wel niet omarmen om onze wederzijdse angst en verachting te verbergen?

Een andere drogreden, of regelrechte leugen, stelt dat diversiteit maatschappijen langdurige stabiliteit biedt. Maar diversiteit stelt zich ook hoge kosten op de hals—bijv. integratiekosten, complexer overheidsbestuur, verminderde economische efficiëntie, etc. Over het algemeen draait de meerderheid voor die kosten op, simpelweg omdat ze de meerderheid is, wat een groeiende afgunst jegens minderheden kweekt. Diversiteit veroorzaakt zelf dus, naast andere factoren, racisme. Diversiteit destabiliseert de samenleving. Zie het Oude Egypte. Zie het Oude Rome. Zie het Ottomaanse Rijk. Zie de Europese Unie.

Progressieven geloven onterecht dat een of andere nieuwe, vooruitstrevende moraliteit, die we zogenaamd vlak na WO2 hadden ontdekt, tot onze omarming van de multiculturele samenleving leidde, namelijk het geloof dat diversiteit, in tegenstelling tot monocultuur en nationalisme, inherent 'goed' zou zijn en dus meer diversiteit altijd 'beter'. En terwijl de linksen op pad gingen om een samenleving zonder haat te bouwen waarin opgeleide mensen niet langer tegen elkaar ten strijde zouden willen trekken, alsof oorlog ooit het gevolg van gebrekkig onderwijs was, vergaten ze gemakshalve het realisme nodig om hun eigen utopieën te verdedigen.

In werkelijkheid zijn de multiculturele samenlevingen die we vandaag in het Westen zien niets meer dan het gevolg van koude massamigratie, bedoeld voor zielloos economisme. Om sociale onrust te voorkomen, lijmde westerse heersende klassen met tegenzin hun snel veranderende bevolkingen samen middels nieuwe sociale taboes om hun burgers in het gareel te houden, zoals het taboe op financiële ongelijkheid, religieuze intolerantie of blank privilege. Westerse leiders omarmden de multiculturele werkelijkheid eerder uit plichtsbesef dan uit vrije wil, met als enig alternatief totale burgeroorlog.

Diversiteit kan ook een keerpunt bereiken voorbij welk punt minderheden de voorkeur zullen geven zich van de minderheid af te splitsen. Denk aan de Catalanen in Spanje, of aan moslims in die in Europa eigen kalifaten uitroepen. En wetende dat het slechts enkele duizenden medestanders kostte om de (moderne) staat Israël te stichten, wat weerhoudt dertig miljoen Afrikaanse Amerikanen ervan om hun zelfstandigheid als volk op te eisen? Of wat dat betreft, Europese moslims?

Historisch gezien hebben samenwerkende minderheden al vaker samengespannen tegen rijkere meerderheidsculturen, zoals we weten dat met het Oude Rome en andere keizerrijken gebeurde. Als we beseffen dat ergens tussen de 11 tot 30 miljo-

en Mexicanen (inclusief hun nakomelingen) de afgelopen decennia reeds in de Verenigde Staten zijn komen te wonen, wat houdt Mexico dan tegen om een stuk Amerikaans grondgebied in te pikken? Alhoewel er zeker geen scenario bestaat dat het Mexicaanse leger deze eeuw naar het noorden zal marcheren, hoeven Mexicanen die al in de zuidelijke staten van de VS leven enkel hun Mexicaanse vlag te planten, nadat ze hun munitie bij de Wal-Mart hebben afgerekend.

Samenlevingen met een diverse bevolking bieden derhalve niet meer stabiliteit dan monoculturele. Multiculturele samenlevingen bestaan enkel om een nog grotere tragedie te voorkomen, namelijk volledige sociale implosie. Zetten we de huidige weg echter voort, dan zal het Westen haar noodlot moeten confronteren. De Europese Unie zal op middellange termijn instorten. De Amerikaanse meerderheid zal in opstand komen tegen de steeds agressievere minderheden. Trump leidt nu al de weg. De vraag is of het genoeg zal zijn, of te weinig, te laat?

Oer-vooroordelen frustreren het integratiedebat

12 februari 2016

In veel westerse landen blijven bij de integratiedebatten die er woeden een aantal 'oer'-vooroordelen systematisch onuitgesproken.

Het eerste is dat vooroordelen die we over andere mensen hebben altijd over uiterlijkheden zouden gaan. We zouden mensen discrimineren vanwege een andere huidskleur, afkomst, tongval, kleder- of haardracht. Maar dat is een drogreden, want de meeste vooroordelen gaan niet over uiterlijkheden, maar over gedragingen. En veel mensen baseren zulke vooroordelen op eigen waarnemingen.

Het tweede oer-oordeel is dat we bij het woord ‘oordeel’ reflexmatig denken aan wat blanken (c.q. autochtonen) over anderen vinden. Maar wat vindt de ander eigenlijk van ons?

Het derde is dat we over allerlei oordelen praten, maar de oordelen die we over onszelf aannemen, verzwijgen we. Zijn “we” werkelijk allemaal schuldig aan het slavernijverleden, en moeten we daarom boetedoen door Europa te laten volstromen met bevolkingsoverschotten van elders? Een aangeleerd schuld- en schaamtegevoel is ook een oordeel.

Zouden we deze oer-oordelen openlijk durven bespreken, dat zou het volgende kunnen gebeuren.

We zouden inzien dat mensen die zich anders gedragen niet vanzelfsprekend met ons kunnen samenleven. Onder andere veelwijverij, kinderhuwelijken, onverdoofd slachten of meisjesbesnijdenis zijn in het Westen geen welkome gedragingen. Mensen die dergelijke gedragingen vertonen of nastreven, mogen we uitzetten. Dat is geen discriminatie, maar beschaving.

We zouden ons verdiepen in wat anderen van ons vinden. Dan zouden we ontdekken dat vele nieuwkomers aan een virulente blankenhaat lijden en onze landen verachten. We zouden tot slot de oordelen die we stilzwijgend over onszelf aannemen durven analyseren, ontleden en grotendeels naar de prullenbak kunnen verwijzen.

Dan worden we weer eerlijk naar onszelf toe. Dat is nodig, want wie zichzelf verloochent, kan geen enkele vreemdeling succesvol integreren.

Immigratieperikelen: Nunc aut nunquam

6 september 2016

We zijn een immigratieland. Maar hoe is het zover gekomen? Het begon allemaal in Amerika, toen het land in 1965 de *Ken-*

nedy Immigration Act invoerde om een nieuwe golf massa-immigratie te legaliseren. Ditmaal zouden de migranten niet uit het christelijke Europa komen, maar uit Mexico, Azië en elders.

De nieuwe migratiegolf werd het startschot voor een serie gebeurtenissen die het Westen onherkenbaar zouden veranderen. Als gevolg van de Kennedy Act trok Amerika tussen 1965 en 2015 meer dan 60 miljoen immigranten het land binnen. Dat is nog exclusief de 11 tot 30 miljoen illegalen die er achteraan kwamen. De massaliteit leidde tot grootschalige omvolking. In dezelfde periode daalde het relatieve aandeel Europese Amerikanen van bijna 90% in 1960 tot ongeveer 72% in 2010.

Voor hun overleving vluchtten blanken weg uit de binnensteden op zoek naar de *suburbs*, de buitenwijken. In de top 100 grootste Amerikaanse steden vertegenwoordigen blanken (gemiddeld) minder dan 40% van de bevolking. Na amper een halve eeuw opengrenzenbeleid hebben niet-westerse migranten het stedelijke Amerika dus met succes gekoloniseerd.

Geheel volgens plan leidde deze zondvloed aan migranten tot enorme loondalingen. Het hield Amerika lang in het zadel van de wereldeconomie. Wat we tegenwoordig globalisering noemen, betekent eigenlijk gewoon vergroting van Amerikaanse afzetmarkten. Tegelijkertijd keken aan de andere kant van de oceaan jaloerse Europeanen moedeloos toe. Zij waren nog bezig het puin van de Tweede Wereldoorlog te ruimen, maar moesten toestaan dat Amerika hen op alle fronten uit de markt kon concurreren. Daarom zitten Europeanen nu aan de Starbucks-koffie en de McDonalds-boterham. Amerikaanse bedrijven hebben de Europese welvaart geroofd.

Maar Europese overheden sloegen met enig succes terug. Eind jaren zestig begonnen landen als Duitsland, Nederland en het Verenigd Koninkrijk de Amerikaanse strategie te kopiëren. Om toch iets van minimale onafhankelijkheid onder Amerikaans vazalschap te bewaren, zouden de Nederlandse premiers

Den Uyl en zijn opvolger, Jodenhater Van Agt, begin jaren zeventig als in een een-tweetje het hek van de dam gooien. Ze vonden de opengrenzenpolitiek uit. Als de Amerikanen hun Mexicanen kregen, dan overtroffen wij ze met nog lager opgeleide Marokkanen. De discussie woedt nog of dat wel zo'n goed idee was.

"We", oftewel de aandeelhouders van de BV Nederland, gingen op zoek naar het goedkoopst mogelijke personeel voor onze economie. Volgens PvdA-intellectueel Paul Scheffer waren het bedrijven als vrachtwagenbouwer DAF die in Marokko de arbeiders zelf kwamen selecteren. Marokkanen mét middelbareschooldiploma's werden uitgelachen, want die waren te duur. We kozen doelgericht de allerdomsten uit om bij ons vuilnismannen te worden. Maar wie nou zegt last te hebben van deze olijke troetelmoslims is automatisch een racist. Dat slaat natuurlijk nergens op, want de massamigratie bleef niet zonder gevolgen: omvolking.

De loondalingen die de massamigraties in Amerika en Europa teweegbrachten, blijken vandaag de hoofdrede dat veel autochtonen geen laaggeschoold werk meer kunnen doen, omdat het ze simpelweg niet genoeg oplevert om hun bubbelhypothek af te betalen. De politiek van de massamigraties eindigde ook in Europa in een demografisch omvolkingsbeleid, met de nadruk op beleid. De te duur geworden autochtone arbeiders, die hun ooit katholieke gezinnen steeds kleiner moesten gaan houden om te overleven, werden langzaamaan vervangen door een economisch goedkoper menstype dat ondanks een onmenselijk laag uurtarief wél 4 tot 5 kinderen kon 'opvoeden'.

Ook dit keer kwamen de gastarbeiders dus niet vanzelf. Ze kwamen af op de lokroep van de lelijkste Duitse Sirene, Angela Merkel. Net als in het verhaal van Ulysses zouden velen de verdrinkingsdood vinden. De miljoenen nepluchtelingen die vandaag via Libië-Italië, Turkije-Griekenland of Marokko-Gi-